

*Sándor József***Illatos somkoró**

Napos nyári délelőtt volt,
Virág nyílt a réten,
Csak egy árva báránnyel
Lebegett az égen.

Virított a somkóró is,
Fehér és a sárga.
Mátyás gazda nyugdíjasként
A domboldalt járta,

Szokása lett, hogy nyaranta,
A somkórót gyűjtse.
Megszáritva, elmorzsolva,
Dohánnyal vegyítse.

Domboldalak szép virága,
Vadon nőtt fel, gyomként.
Illatozik szobájában,
Fehér pipa-füstként.

Minden évben karácsonykor
Dagasztja is mellét,
Mert ha rágyújt pipájára,
Dicséri a vendég.

Csak egy villanás volt

Csak egy villanás volt, hulló csillag fénye,
Megperzselt az mégis, két szemébe nézve.
Tüzes szemű lány volt, aki rám nevetett,
Miközben hullottak a sárguló levelek.

Búcsúzott már a nyár, hervadt minden virág,
Csak a mi szerelmünk bontogatta szirmát.
Rozzant kerítésük túloldalán állva,
Integtetett sokszor érkezésem látva.

Fiatalka volt még, mondhatnám, hogy csitri,
Mégis arra várt, hogy visszaintsek néki.
Épp a házuk előtt állt meg az Ikarusz,
Éles fékezése jökedvre buzdított.

Mosolya, mint rózsa, nyiladozó szirma,
Mosollyal öntöztem, mosolyát naponta.
Ám az őszi szelek elfújták a lángot,
Zimankós tél jött, és utoljára látott.

Jövönket tervezve, közbe szóltak páran,
Az ilyen csóróknál, kár koptatni lábad.
Koldus leszel fiú, kitagadunk már ma,
Nem tehozzád való Zsíros Böske lánya.

Plátói szerelmünk rövid életű volt,
Hogy miként búcsúztunk, tanú rá a vén hold.
Fagyos mosolyával melengetni próbált,
De a hóiharban nem nyíltak már rózsák.